Víťa Liboška jest mladý písničkář z Frýdku-Místku, do boje s hudbou si bere akustickou kytaru a černé brýle.Je to zcela jistě špion a má zmapovanou už nemalou část republiky.

Když jsem ho viděl prvně, ta příležitost se naskytla v jeho rodném městě v prostorách rockového klubu Stoun, hrál zrovna před koncertem skupiny Znouzectnost.Už to mě překvapilo, písničkář před rockovou kapelou? Co na to lidi? Jak to přijmou zejména ti, jejichž hlavy zdobí číra a jejich bundy řetězy? Stalo se nevídané, přijali ho za svého. Nevěděl jsem, kam s ním, je to folk či není ? Na pódiu seděl človíček s dlouhými podholenými vlasy v kostkované košili a otrhaných džínách, v ruce třímal španělku a chrlil do davu písně, tu song o Rychlých Šípech a dalších postavičkách Stínadel (ale vše zasazené do současné doby), tu smutnou baladu o Jankovi, který si přál létat.

Připadal mi jako zjevení z jiného světa, jakási odvrácená tvář folku. Po pár slovech s ním jsem ale pochopil, Víťa Liboška hraje "folk-punk".

Vyrůstal na punkových kapelách jako jsou Zeměžluč, N.V.Ú, Do Řady atd., ale nevzal si z punku filosofii, styl či postoje, vzal si něco daleko víc bližšího, půjčil si hudbu. A v jednoduchosti té hudby je síla, stačí jen pár akordů a texty, kterých má Víťa požehnaně. V jeho písních se odráží současný svět, doba, ve které žijeme, její světlé a stinné stránky, ale i songy o lásce, pohádkách, štěstí, písně bez zbytečného patosu a kýče. Zcela nepřeslechnutelný je i projev tohoto průvodce světem folk - punku, dilalekt z oblasti severní Moravy je zde na každém kroku a dodává písničkám zajímavý nádech, hlavně to není cílené, zpívá tak, jak mu narostl zobak. Za tu dobu, co hraje a vyráží na cesty s kytarou, měl tu čest zahrát si na společných recitálech například s Jaroslavem Hutkou (dle jeho slov asi nejlepší hraní), Evou Henychovou, Janem Krylem a právě i s kapelou Znouzectnost, N.V.Ú a dalšími rockovými spolky. A jako houbař v lese sbírá kloboučky a nožičky, tak i Víťa posbíral několik ocenění jako 1. místo na festivalu Karvinský Totýmek, Zvláštní cena za texty na Krajském kole Porty, 2. místo na festivalu Kopřivnická Želva a Zvláštní cena za texty na festivalu Karvinský Totýmek. Možná si říkáte, proč samé ceny hlavně za texty? Je to zvláštní, ale slova u jeho písní jsou mocná a silná, až se malinko bojím, jestli někdy nepřebíjí tu hudbu. Třeba někomu nesedí, když hraje tu rychlou, téměř punkovou muziku a tak se zaposlouchá spíše do textů. U nás jsem se zatím s žádným podobným písničkářem nesetkal, asi na ně zatím nejsou kritici připraveni. Skládat písně si začal už kdysi dávno na Základní škole."Přišlo to asi o hodinách Hudební výchovy, kdy jsme se museli učit písně o partyzánech a hrdinech, kteří jdou stepí a divočinou, stačilo trochu upravit texty a bylo to hned veselejší, to byl ten prapočátek mého skládání". Tak nějak se vlastním vývojem dostal až k tomu, co teď hraje a jak doufá, bude se ještě nějaký ten čas vyvíjet. Myšlenku, hrát někdy v budoucnu s kapelou nezatracuje, ale raději zůstává při zemi a zatím to bude jenom on, kdo bude znít z desek a pódií. Mimo skládání písniček a navštěvování koncertů

punkových kapel se věnuje i psaní povídek,jsou opět ze života. Na pultech svých internetových stránek má dvě alba, první se jmenuje "O grázlech" (2000) a druhé dostalo název "Zicherky" (2003), obě alba jsou natočena za nočních hodin v kostele sv. Jana Křtitele ve Frýdku-Místku a z nahrávek čiší něco tajemného, třeba svatý Jan přiložil ruku k dílu. Třetí desku Víťa nosí v hlavě, chtěl by ji natočit, ale možná trošku jinak, aby nezněla stejně jako předešlá alba, tak se necháme překvapit. A kdybyste toužilili znát více, navštivte jeho elektronické stránky - http://www.sweb.cz/vitaliboska

.